

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Stephanie Clifford
EVERYBODY RISE

Copyright © 2015 by Stephanie Clifford

Translation Copyright © 2016 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-01755-7

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Zvezda padalica

STEFANI KLIFORD

Prevela Zvezdana Šelmić

izdavaštvo
vulkan

Beograd, 2016.

Mojim roditeljima, uz zahvalnost

*Bila sam voljena, sreća je bila nadohvat ruke,
maltene me je doticala; nastavila sam da živim
s bezbrižnom lakoćom, ne pokušavajući da
razumem sebe, ne znajući šta očekujem niti
šta želim od života, i vreme je teklo i teklo..
Ljudi su prolazili kraj mene sa svojom ljubavlju,
blistavi dani i tople noći su proticali, slavuji
su pevali, seno je mirisalo, i sve to, slatko i
divno u sećanju, prolazilo je kraj mene kao i kraj
svakog drugog brzo, ne ostavljajući traga, necenjeno,
i nestajalo je poput magle...Gde je sad sve to?*

Anton Čehov, Priča gospođe N. N. (1887)

Ta daleka obala ne izgleda suviše daleko.

*Stiven Sondhajm, Otvaranje vrata,
Veselo idemo dalje (1981)*

PRVI DEO

1

ŠEFILD – ENFILD

„Te biserne minđuše su ti prilično pohabane. Više liče na kutnjake“, rekla je Barbara Bigan svojoj ćerki, gurkajući nožem po tanjiru paštetu koja se toliko ugrijala pod suncem da je više ličila na puter. „Zar ih nikad ne skidaš?“

Ivlin je prinela desnu ruku uvu i opipala minđušu, koja je sad i njoj delovala kvrgavo. Kupila ih je sebi za maturu, i tokom godina ih nosila i pod tušem, i na bazenu, i na tenisu, a to mora da im je umanjilo savršenstvo oblika, ali sve dosad to nije primetila. „Pa ti si htela da ih nosim“, kazala je.

„Htela sam da izgledaš kao da si došla da gledaš lakros, a ne da ga igraš. Mogla si makar da ih povremeno uglačaš. Ljudi se sigurno pitaju da li si tako nemarna prema svemu. Mislim da je ova pašteta zaražena salmone-
lom. Možeš li da nađeš neku drugu hranu?“

Ivlin je pošla duž drap mercedesa. Majka ga je kupila posle njenog prvog dana u Srednjoj školi Šefild, koju je pohađala, kad je videla da nijedna od uglednih majki ne vozi ganc-novi BMW u kakvom su Biganovi došli. Mercedes je bio parkiran tik pored susednog auta, starog volva – na celoj poljani gotovo i da nije bilo automobila proizvedenih posle 1996. godine – a Ivlin je otvorila vrata da zavuče ruku u korpu za piknik, ostavljenu na zadnjem sedištu. Napipala je topljeni sir u najlonskoj foliji, mlako vino... mlaku kutijicu sa krem sirom? Ne, to je namaz od maslina; pretpostavila je da je najmanja verovatnoća da namaz izazove trovanje hranom, pa je uzela njega. Sa Prvog terena, nekoliko stotina metara dalje, začula se graja; publika je odobrila njen izbor. Bio je to meč između Šefilda i Enfilda,

tradicionalna utakmica za dan susreta s nekadašnjim učenicima, i gledaoci su pažljivo pratili lakros.

Ivlin je zatresla glavu da bi joj kosa pala preko ušiju, pa je postrance prišla stolu kraj gepeka automobila, jednom od onih stočića raspoređenih duž ivice Drugog terena Šefildske akademije, koji je za ovu priliku bio pretvoren u prostor za parkiranje. Na nekoliko stolova bile su prebačene posebne lente, ŠEFILD–ENFILD PROLEĆE 2006; udruženje bivših učenika davalo ih je onima koji su donirali više od deset hiljada dolara godišnje. Na stolovima levo od Ivlin stajali su tanjirići sa sirevima, koji su se polako topili na majskoj vrućini. Desno od nje protezale su se boce belog vina i pelegrino vode, oznojene od samog napora što su napolju. Primitila je jednog prastarog bivšeg učenika kako se gega u dukserici sa znakom škole, kakve su uporno nosili čak i u maju, i zaključila da to vredi zapamtiti. Njene šefove u Ljudima poput nas to će sigurno zanimati.

Baš se okrenula da ode ka paviljonu, kad je začula zvuk gacanja i ugledala Šarlot kako prilazi mašući dvema kutijama posnih krekeru u jednoj ruci i čašom od stiropora u drugoj. Za tako sitnu osobu, kukova toliko uzanih da je često kupovala na odeljenju za dečake u Gapu, Šarlot je ostavljala ogromne rupe na zemlji kojom je koračala u gumenim čizmama. Kosa joj je bila vezana u rep, ali zbog vlažnog vazduha dobila je čitav oreol nakostrešenih vlasi oko bledog lica. „Uspela sam!“, kazala je Šarlot marširajući prema Ivlin. „Bebs bi me prodala u belo roblje da nisam našla ovo.“

„Nije te valjda poslala po krekeru? Rekla sam joj da to ne radi. Izvini, Šar.“

„Slušaj, barem mi je zadala nešto što se može naći. Plašila sam se da će me poslati da ti nađem nekakvog muža.“ Šarlot joj je isplazila jezik, a Ivlin ju je šutnula u cevanicu, ali zbog gumenih čizama stopalo joj je samo odskočilo.

„Evo“, rekla je Šarlot pružajući joj čašu. „Sajder.“

„U maju?“

„U maju?“, ponovila je Šarlot podsmešljivo, s britanskim naglaskom. „Šta je, radiš jedan dan u Ljudima poput nas i već te čude navike običnih ljudi?“

„Radim tamo tri nedelje, Šar, a moj plan da im dovedem elitu ove zemlje već se ostvaruje.“ Ivlin je pokazala ka gledaocima. „Danas je maltene dan za pristupanje Ljudima poput nas. Samo što ovi ovde to još ne znaju.“

„O, Šarlot, našla si krekeru.“ Barbara Bigan se opet pojavila, bacajući četvrtastu senku preko devojaka. Ravne sandale otkrivale su sveže manikirane

Zvezda padalica

nokte na nogama. Nosila je plave pantalone s faltama, koje su donekle prikrivale široke bokove, a preko toga besprekornu belu bluzu. Kosa boje putera u širokim talasima i velike tamne naočare upotpunjavale su toaletu. U svojim najboljim godinama, posle dijete od zelenih jabuka, Barbara Bigan bila je vitka; sad je bila jedna od onih zdepastih žena koje pokušavaju da sakriju višak kilograma pažljivo krojenom odećom. Mirisala je, kao i obično, na kožu. Namrštila se dok je gledala u kutije. „U ovima ima paprike.“

Šarlot je pogledala u Ivlin, lica kao na Munkovom Kriku. „E pa, gospođo Bigan, samo to sam uspjela da nađem.“

„Pa, moraće da posluže“, odvrtila je Barbara, gledajući preko Šarlotine glave.

„Mama, kaži hvala“, javila se Ivlin.

„Da, hvala“, bezvoljno je ponovila Barbara, otvorila kutiju i počela da ređa krekeru u polukrug.

„Čast mi je služiti vas“, odgovorila je Šarlot, kratko se naklonivši. „O, eno gospodina Maršona, profesora istorije. Šta mislite, da li je još ljut na mene što sam njegovom snežnom kuglom izvela prašku defenestraciju? Idem da se pozdravim. Brzo se vraćam.“

Ivlin je iskoristila priliku da se izvuču. Trava na Drugom terenu postala je blatnjava i neravna od otisaka automobilskih guma i sportskih patika – Šarlot je, pametno, obula čizme – pa je Ivlin pazila gde korača preko izrovanog travnjaka prema paviljonu. Sa zanimanjem je gledala jednu nekadašnju učenicu kako pokušava da obuzda malo dete dok je istovremeno brisala labradora, koji je, očito, upravo bio na plivanju, ali kad ju je ova pogledala, Ivlin se kratko nakašljala i okrenula na drugu stranu.

Za osam godina otkako je maturirala, retko je dolazila u Šefild, jer nije htela da sluša nekadašnje drugarice kako se hvale svojom decom, poslom i venčanjem, dok je Ivlin radila samo kao prodavačica udžbenika. Barbara je, opet, bila verni posetilac ovakvih događaja, iako zapravo nije pohađala Šefild, i svake godine bi zvala i Ivlin i navaljivala da idu na meč između Šefilda i Enfilda, i Ivlin je svake godine odbijala. To je svaki put morala da okaje slušajući uvek isto predavanje o tome kako je sve starija i kako mora uskoro da nađe nekoga, kao i da ne bi trebalo da odbacuje priliku za upoznavanje sa slobodnim bivšim učenicima.

Ove godine sve je bilo drugačije. Kad su je pre nekoliko meseci otpustili, uspjela je da se domogne novog posla u Ljudima poput nas, društvenoj mreži isključivo namenjenoj eliti. Čak i Šarlot, koja je imala odličan

nos za posao, smatrala je da će društvene mreže postati veoma značajne, a Ivlin je mislila da će, ako uspe u Ljudima poput nas, moći da bira kakav god posao bude želela.

Prilikom razgovora za posao Ivlin je nabacila nekoliko aluzija na Šefild, a onda i Njuport, pošto se setila devetnaestovekovnih romana, koje je čitala za lektiru. Kad ju je zamenik direktora pitao kako bi nalazila nove članove, blefirala je, pa je pomenula dva dobrotvorna bala na Aper Ist Sajdu kao da redovno ide tamo, iako im uopšte nije prisustvovala. Izmišljeni detalji o prijemima, cvetnim aranžmanima i koktelima prosto su joj leteli s usana, i mada je posle toga bila pomalo uznemirena, tešila se da na ovakvim razgovorima svi izmišljaju ponešto. Za godišnju platu od 46.000 dolara i mogućnost kupovina deonica – Šarlot je rekla da se danas svuda tako radi – Ivlin je postala direktorka za članstvo u Ljudima poput nas, zadužena za privlačenje pripadnika najviših društvenih slojeva da naprave profil na sajtu. Sada, tri nedelje otkako je počela da radi, bili su joj neophodni ti novi članovi i zato je i došla u Šefild.

Ponovo se čulo skandiranje sa Prvog terena, gde je trajala treća četvrtina utakmice. Isto to skandiranje je i sama naučila kada je stigla u Šefild. Bilo je kao pesmica, u čast grifonu, školskoj maskoti. Kad ga je čuo, pogrbljeni čovek vodnjikavih plavih očiju pogledao je u tom pravcu i odvažno mahnuo malom zastavom Šefilda, kao da očekuje da odatle stigne vojska i oslobodi ga.

Hladan sivi kamen paviljona nudio je zaklon od svih zvukova, a Ivlin je pošla poznatim putem ka ženskom toaletu, kraj klizališta s jedne strane i bazena za vaterpolo s druge. Unutra, pod neonskim svetlom, nagnula se nad beton-sivi umivaonik, koji je zaudarao na pivo (to je svakako delo skorijih bivših đaka; među starijima čitavog dana nije videla nijedno pivo) i bio pun crvenih plastičnih čaša. Posegnula je u tašnu, izvukla kutiju od naočara za sunce, otvorila je i izvadila flanelsku krpicu za brisanje. Nagnula se toliko blizu ogledalu da je videla tanak sloj masnoće kako joj se stvara na nosu i pažljivo trljala jednu bisernu mindušu dok nije počela da blista kao kod Vermera.* Bila je nekako rošava, morala je da prizna, ali dok se pažljivo gledala u ogledalu, kao i uvek pre sastanka s majkom, to nekako nije primetila.

* Vermer je autor slike *Devojka sa bisernom mindušom*. (Prim. prev.)

Zvezda padalica

Kratko je pogledala svoj odraz. Jedan jedini put, kad joj je bilo dvanaest godina, jedan od očevih partnera u firmi rekao joj je da će jednog dana biti srcolomka, ali to se još nije obistinilo. Sad je imala dvadeset šest godina i osećala se kao da se još nije stopila sa sopstvenim licem, a ako dosad nije, onda verovatno nikad i neće. Kosa joj je bila mišje smeđa i mlitavo je visila preko ramena, lice je bilo predugačko, nos suviše oštar, oči plave, ali previše sitne. Jedini deo tela koji joj se činio zaista spektakularnim bio je kažiprst. Oduprla se majčinim predlozima – a predlozi su zapravo suviše blaga reč – da ode na farbanje kose i šminkanje u Nordstrom. „Ovako svima pokazuješ da ti nije stalo“, često je govorila Barbara.

Barem ovog vikenda, na meču između Šefilda i Enfielda, ona i majka su postigle kakvo-takvo primirje. Školovanje je Ivlin, po majčinom mišljenju, obavila kako treba, iako, kako je Barbara često govorila, nije uspela da se nadogradi. Ivlin je odlično počela kad se sprijateljila s Prestonom Hakingom, čija majka potiče iz porodice Vintrop („Fina stara bostonska porodica“, govorila je Barbara), a otac, očito, od Hakingovih. Ostala je bliska s Prestonom, ali nije uspela da pretvori to ni u šta korisno, po Barbarinom mišljenju. Ivlinin drugi najbolji prijatelj u Šefildu bila je Šarlot Makmilan, ćerka direktora u Prokteru i Gamblu, koju je majka i dalje pominjala kao onu malu s kivicama, po frizuri koju je Šar nosila kad se upoznala s Barbarom.

Ivlin je istrljala i drugu mindušu. Presamitila se preko umivaonika da bi bila što bliže ogledalu, pa je okretala i trljala mindušu još malo, za svaki slučaj. Bar to majka neće moći da joj zameri.

Čuvši da neko dolazi, brzo se odmakla od ogledala i odvrnula slavinu, pa kad su se pojavile bivše učenice sa smeđim slovom S na obrazima, imala je spreman prigodan komentar. „Odlična utakmica!“, rekla je vedro, uzimajući papirni ubrus iz držača.

Blato je pokušavalo da joj izuje baletanke dok se vraćala za sklopivi stočić kraj majčinog auta, gde je počela pažljivo da maže pastu od maslina na jedan od onih krekeri s paprikom.

„Gle, gle, gle! Je li to moja vesela mala pričljivica!“

Glas Prestona Hakinga bio je visok i poznat. Čim ga je čula i ugledala ivicu njegovih iznošenih brodarica iza sebe, Ivlin je odustala od opreznog osmeha, koji joj je stajao na licu otkako je izašla iz paviljona, i nasmešila se od uva do uva. Okrenula se i zagrlila Prestona, koji ju je podigao uvis tako da je ciknula, a onda ju je spustio, zadihan od napora.

Preston je izgledao potpuno isto kao i u Šefildu, visok i vitak, s gustom loknastom plavom kosom, crvenim naočarima i usnama uvek izvijenim u poluosmeh, sa finim crtama osobe koja nikad nije upadala u tuče, nego se učtivo pokoravala maltretiranju kakvo sleduje lepo vaspitanim momcima u srednjoj školi. Ivlin se sećala priče da su ga izolir-trakom vezali za kip osnivača Šefilda i ostavili ga tako nekoliko sati, a on je, kad su ga oslobodili, onima koji su mu to priredili ponudio cigaru iz svog sakoja; bila je kubanska. Preko ruke je nosio prebačen prastari rastegnuti Šefildov džemper – pripadao je njegovom dedi ili možda pradedi – Ivlin nije mogla da se seti.

„Prese! Mislila sam da si me ostavio s ovim gerijatrijskim udruženjem. Što te nema tako dugo?“

„Imao sam, i još imam, nesnosan mamurluk, i znao sam da neću moći da podnesem oduševljenje i školski duh takvih kao što si ti. Blagi bože, ženo, šta je bilo u martinijima sinoć?“

„Možda su te drogirali.“

„Kamo sreće. Možda je džin bio iz domaće radinosti. Znao sam da je trebalo da donesem nešto iz grada. Ne treba verovati trgovinama pićem u seoskim delovima Nju Hempšira. Možeš li da mi doneseš bladi meri?“

Ivlin je uzela jednu od kristalnih čaša koje je njena majka donela iz Merilanda, sipala sok od paradajza i dodala malo votke iz pljoske presvučene kožom. Pitala se odakle njenoj majci sva ta barmenska pomagala. Pojavila su se u ogromnoj količini otkako se porodica preselila iz urbanizovane rančerske kuće u ogromnu i ruševnu staru kuću u Bibvilu, dok je Ivlin išla u osnovu školu. Uz to su išli aristokratsko držanje i fina staklarija, zaključila je dok je gledala kako votka klokoće iz pljoske. „Mislim da je mama donela i celer, ali trenutno je otišla nekud. Bilo je i leda, ali sad se već sve otopilo. Moraćeš da piješ mlak paradajz.“

„Idi u peršun!“, odgovorio je Preston. „Još votke! Još! Još! Još! Dobro je! Ako odmah ne popijem nešto, možda ću morati da se izbljujem.“ Otpio je ogroman gutljaj.

„Sad kad ti je žeđ utoljena, što ne bi bio malo koristan? Bebs i ja smo pokušavale da otkrijemo kako se rasklapaju ove stolice, ali očito nismo uspele“, rekla je Ivlin.

„Da, svi se sećamo tvojih jadnih pokušaja s fizičkim radom. Zaposli me. Oduvek sam sanjao da budem tvoj majstor za sve.“ Preston je spustio čašu na blatobran automobila i čučnuo, petljajući oko podložaka, kad se

Zvezda padalica

vratila Barbara Bigan. Skočio je na noge. „Gospodo Bigan, kakvo zadovoljstvo!“, rekao je.

„Prestone, baš mi je drago. Ivi je rekla da te je videla sinoć, tokom izlaska mladog sveta, ali drago mi je što te danas i ja vidim.“

„Pa nismo više ni toliko mladi. Je li vam rekla da su nas sad rasporedili među sredovečne bivše učenike? Kad prođe više od pet godina posle mature, to vam je to.“

Ivlin ga je munula u rebra i pokušala da deluje nonšalantno, za slučaj da je majka videla, ali bilo je prekasno.

„Njoj je skoro trideset. Nikakvo čudo“, rekla je Barbara.

„Mama, imam dvadeset šest godina. To nije skoro trideset“, promrmljala je Ivlin. Ipak, dok je prolazila pored današnjih učenika, shvatila je da je za njih ona samo još jedna u moru starijih bivših đaka, koji lutaju po spavaonicama tokom meča između Šefilda i Enfilda i pričaju kakve su boje bili tepisi u njihovo vreme.

„Gotovo dvadeset sedam“, istrajala je Barbara, okrenuvši se da pogleda ćerku.

„To je bliže dvadeset pet“, odvrtila je Ivlin.

Preston je naglim pokretom rasklopio jednu stolicu, pa drugu. „Evo, gotovo, i gotovo. Obe izgledate kao da ste našle izvor mladosti. Vaša ćerka me je zaposlila, kao i obično. Da li je i gospodin Bigan tu?“, upitao je.

Ivlin mu je pružila čašu. „Za tvoj rad“, rekla je. „Ne, tata mora da radi preko vikenda.“

„Aha, pa dobro, siguran sam da je žalostan što je propustio ovo.“ Na to mu niko nije odgovorio pa je Preston uzeo kreker. „Čitam o slučaju na kom radi, pisalo je u novinama. Mislim da se radi o tužbi protiv farmaceutske kompanije u...“

„Uvek je tako“, prekinula ga je Barbara vedrim tonom. „Odavno se nismo videli. Kako je u Londonu?“

„Upravo sam se vratio u Njujork.“

„Pa to je divno. Zar nije divno, Ivi? Uvek joj govorim da treba da bude u kontaktu sa starim prijateljima. Kako su ostali stari prijatelji? Onaj divni Nik? I tvoj prekrasni brat? Jesu li oženjeni?“

Ivlin je pružila majci kreker s krem sirom. „Dobro, mama, ne moramo razmatrati sve Prestonove poznanike u potrazi za kandidatima za brak.“

„Samo razgovaram, Ivlin. Ona ume da bude tako osetljiva. No dobro. Pričaj mi o sebi, Prestone. Sigurno se zabavljaš s nekim.“

„Putevi prave ljubavi nikad nisu bez prepreka, gospodo Bigan“, odgovorio je Preston.

„Naravno, imaš još mnogo vremena pre nego što budeš morao da se smiriš“, složila se Barbara.

Ivlin je prevrnula očima i strpala kreker u usta. Preston je pričao Barbari kako mu prija njujorški život, kako radi kao nezavisni investitor i da mu to lepo ide (mada Ivlin nikad nije umela da utvrdi šta tačno Preston radi i u šta investira). Onda je pričao da Ivlin odlično ide u gradu, i Ivlin je pomislila kako je to vrlo lepo slagao, a Barbara je podigla naočare za sunce na teme i oči su joj blistale na komplimente, jer je smatrala da je to sve njena zasluga. Pošto su završili s učtivostima, razdvojili su se i krenuli svako na svoju stranu, glatko kao da su upravo otplesali menuet. Barbara je na kraju dodala još da će se svima naći mesto na stadionu, i potom je otišla.

Utom se začuo urlik između automobila parkiranih u tri reda. „HAKING!“ – u dve oktave. Potom i: „Bigs!“

„Jao, blagi bože!“, oglasio se Preston.

Vlasnik glasa, koga je Ivlin konačno prepoznala kao Fila Đamatija, klinca iz seoskog Nju Hempšira, koji se redovno predozirao kofeinom, sad im se približavao. Nestručnom oku Fil bi delovao kao da je obučen još upadljivije nego Preston. Nosio je kariranu ljubičastu košulju, po Ivlininom mišljenju verovatno marke Tomas Pink. Pantalone su svakako bile Nantaket reds. Cipele, naravno, Gučijeve mokasine, bez čarapa. Ivlin se sećala kakav je bio kad je tek stigao u školu, u prevelikoj prugastoj košulji i farmerkama. Danas su na njemu šljaštile etikete i bio je natopljen kolonjskom vodom, sigurno nekom markom koja se prodaje u bočici optočenoj crnom kožom.

„Kako ste, narode?“ Dograbilo je Ivlin mesnatim šakama pa se nagnuo i glasno je cmoknuo u obraz. „Baš je lepo skloniti se malo s Menhetna, a?“

„Uvek je lepo doći u Šefild“, mirno je odvrtila Ivlin. Nije volela Fila ni u školi, jer je uvek pokušavao da prepisuje od Šarlot, a ovako bogatog ga tek nije volela.

„Znam, jelda? Lepo je i skloniti se s posla. Bankarstvo je suludo, čoveče!“

„Čula sam već“, odgovorila je Ivlin.

„To ti je, kad sklapaš poslove ko ja, prosto bez prestanka. Ustajem u pet, ostajem za stolom do jedan ujutro. Ali ko mnogo radi, mnogo se i zabavlja, zar ne? Manekenke i cuga?“

„To baš i nije u mom stilu“, odgovorio je Preston oholo.

Zvezda padalica

Ivlin je osetila da joj uši gore; nadala se da Fil neće nastaviti u istom tonu. „Presov stil...“, zaustila je.

Fil je ipak nastavio. „Ti bi više manekene i cugu? To ti je bolje?“

Ivlin nije morala da pogleda Prestona da bi znala da je crven do ušiju. „Preston jeste maneken, File!“, rekla je ledeno, što baš i nije bio neki duhovit odgovor, ali nije uspela da smisli ništa drugo. „Srećno s bankarstvom!“

„Hej, pa samo sam se šalio“, rekao je Fil kad su mu već okrenuli leđa. „Hej, hej, Haking? Hej, Bigs?“

Ivlin je prišla stočiću na rasklapanje i počela da razmešta po njemu koktel-viljušnice kako bi dala Prestonu vremena da se pribere. On je posle nekog vremena progutao knedlu, toliko glasno da je i ona čula. „Nemam pojma o čemu je govorio“, rekao je.

„Ni ja“, mirno je prihvatila Ivlin. Dopunila mu je čašu da bi promenili temu. „Pa, šta bi radije?“, upitala je.

„Da čujem“, odgovorio je Preston, shvativši da je to njihova stara igra.

„Da li bi radije proveo svako veče do kraja života sedeći kraj Fila Đamatija, ili bi imao montažni bazen u dvorištu?“

„Kako je to elitistički, draga Ivlin. Za koji ono veb-sajt sad radiš? Nije naša klasa?“

„Jako smešno. Svestan si da ću te zavrbovati.“

„Ne! Ja se klonim svake tehnologije.“

„Ovo ćeš morati da prihvatiš. Imaš poreklo, ugledno prezime i ujaka alkoholičara koji će ti, verovatno, ostaviti bogatstvo. Ti si upravo ono što oni žele. Ne brini. Pomoći ću ti da napraviš divan profil.“

„Odgovor je, inače, bazen. Večeri su suviše dragocene da bi ih čovek provodio s takvima kao što je Fil.“

„Slažem se.“

„O čemu pričate?“ Šarlot im je prišla i prebacila oboma mršave ruke preko ramena.

„O Filu Đamatiju“, odgovorila je Ivlin.

„Ne vrbuješ ga valjda za Ljude?“

„Dušo.“ Ivlin je nabrala nos i pogledala Šarlot s visine. „On nije kalibar za Ljude.“

„Dušo, ne bih se ni usudila. Svakako nije za Ljude“, odgovorila je Šarlot s britanskim naglaskom. „Mislim da Ivi stiče dodatne bodove zavisno od toga koliko je star novac u porodici koju zvrbuje.“

„E pa, ako Ljudi poput nas dovuku Ivlin nazad u Šefild, ja ću da prihvatim“, izjavio je Preston. „Lepo je što smo svi zajedno ovde.“

„Mislim, naravno, da nismo nikako mogli da se organizujemo i sastanemo u Njujorku“, rekla je Šarlot. „Ipak je to Njujork, zar ne?“

Ivlin je zamišljeno zavrtala poklopac na pljosci. Njujork je za mlade, govorili su svi u njenom rodnom Bibvilu kad su čuli gde sada živi, jer oni nisu živeli u Njujorku kad su bili mladi. Ivlin je pokušavala da ga zavoli, i ponekad je uspevala, kad bi imala visoke štikle i parfem, i kad bi uspela da zaustavi taksi na Park aveniji u jesenji sumrak, ili kad bi vodoskok pred Linkolnovim centrom poigravao pod noćnim svetlima, ili kad bi gledala Alfreda Molinu kao Tevju kako peva Zora, suton na drugom balkonu i osećala da joj se mozak zaustavlja. Grad je bruja kao što Bibvil nikada nije, taksi je bilo teško uhvatiti jer su svi morali nekuda da žure, i to joj je nekako davalo energiju. A onda bi postalo zamorno: taksi je prosto teško uhvatiti.

Naučila je kako se živi u Njujorku. Sad je znala da nikad ne treba ručati gotova jela iz korejskih radnji, da ne treba kupovati cipele u anonimnim prodavnicama koje niču u Midtaunu, da uvek ima više mesta u sredini vagona u metrou nego na krajevima, i da je cveće koje prodaju u malim bakalnicama obično pokupljeno s groblja. A ipak, nije živela njujorškim životom. Uprkos velikim planovima, provodila je većinu dana idući na posao i s posla kući a da joj život nekako nije napredovao. Bila je gužva, bučno i prljavo, najpre pretoplo, posle suviše hladno. Obavljanje sitnih poslova, kao što je kupovina namirnica, zahtevalo je ogromnu količinu energije i vremena. Posle kupovine potreština uvek je bila sva znojava.

Očekivala je da će biti opuštenija sad kad su i Šarlot i Preston takođe u Njujorku. Mislila je da će se njih troje stalno družiti, vesela grupica likova kao iz mjuzikla, koji se vole i žive u svojim malim stanovima, a sastaju se nedeljom da se šale i piju vino na krovovima svojih zgrada. Umesto toga, Šarlot je nakon posla analitičara u Goldman Saksu – a tokom te godine Ivlin ju je viđala možda dva puta mesečno, kad je ova pričala samo o tome koliko mnogo radi – otišla na Harvard da studira na poslovnoj školi. Vratila se u grad pre gotovo godinu dana i sad je radila za moćnu privatnu firmu Grejstoun, što je značilo da je zauzeta skoro svako veče i svaki vikend. Preston je za to vreme stekao potpuno novo društvo po povratku iz Londona. Ivlin je ostala u kontaktu s nekoliko prijatelja sa koledža Dejvidson, koji su se takođe doselili u grad, ali životi su im pošli